

דף קיב.

עין משפט א.

ח"מ סימן שלט פעיף ב

עיין לעיל דף קיא. עין משפט ד

עין משפט ב.

ח"מ סימן שלט פעיף י

עיין לעיל דף קיא. עין משפט ט

עין משפט ג.

ח"מ סימן שו פעיף ב

ב ג. נתן לאומן לתקן וקילקל חייב לשלם ד כיצד נתן לו תיבה ומגדל לתקנם ושברם או שנתן לו עצים ה לעשות מהם תיבה ומגדל ונשברו אחר שנעשו משלם לו דמי תיבה ומגדל ולא רק דמי עצים ו שאין אומן קונה בשבח כלי ז.

הגה: הבנאי שקיבל עליו לסתור הכותל ושבר האבנים או הזיק חייב לשלם ח. היה סותר מצד אחד ונפל מצד השני פטור, ואם מחמת המכה חייב.

אה"ע סימן כח פעיף טו

טו כב. אמר לה התקדשי לי ט בשכר מלאכה זו שאעשה עימך ועשה המלאכה, אינה מקודשת. דכיון שישנה לשכירות מתחילה ועד סוף

ד. ממשנה וגמ' בב"ק צ"ח ע"ב.

ה. דלא כרב אסי שם, אלא כרבא דכו"ע אין אומן קונה בשבח כלי שם בדף צ"ט ע"ב.

ו. דמיד שעשה האומן התיבה קנאה בעה"ב, ואין לאומן עליו אלא חוב בעלמא דמי שכרו, שאין אומן קונה בשבח הכלי דהיינו מה שנשתבח העץ להיות עכשיו תיבה ממנו. סמ"ע ס"ק ה'.

ז. כ"כ הטור ולקמן בסי' של"ט סעיף ה' ובאבהע"ז סי' כ"ח סעיף ט"ו כתבו הטור והמחבר בשם ר"י והרא"ש בקידושין פ"ב סי' י"א דקימ"ל אומן קונה בשבח כלי ופליגי על הרמ"ה. גם ביור"ד סי' ק"כ כתב הטור דפליגי בזה. והש"ך בס"ק ג' כתב דנראה לו לפסוק דהוי ספיקא דדינא.

ח. כתבו מר"ן בסי' שפ"ד סעיף ג', ממשנה בב"ק צ"ח ע"ב.

ט. גמ' מ"ח ע"ב, ואינה מקודשת כי אין כאן משכון דלא נתנה לו את הכלי לשם משכון כך דעת רמב"ן ור"י הזקן, וי"א טור מר"י. ור"י כתב דיש לו דין משכון כל זמן שזה עדיין בידו וכבר עשה המלאכה ונקרא תפוס, וא"כ בזה תלוי אם צריך להחזיר המשכון עצמו אם קנאו או לא. ועיין בח"מ וב"ש ובסיכום ג' שיטות בדבר.

נהפך למלוה, וי"א דמקודשת מצד אומן קונה בשבח כלי.

הגה: כג. נתן משלו פרוטה נוספת מקודשת, דהופך להיות מלוה ופרוטה דמקודשת, כ"כ הטור.

הגה: כד. עשה מלאכה אצל אחר^י ונתחייב לו פרוטה וקידשה במעמד שלושתן בפרוטה זו, הו"ל כמלוה ביד אחרים דבמעמד שלושתן מקודשת.

הו"מ סימן שלט פעיף ו

עין משפט ד.ה.

ו. נתן טליתו לאומן לתקנה לו בקבלנות וגמרה, כל זמן שהטלית ביד האומן אינו עובר^ב, אבל נתנו לו אפי' בחצי היום כיון ששקעה עליו החמה עובר משום כל תלין שקבלנות^ל היא כשכירות לפורעו בזמנו.

דף קיב:

הו"מ סימן פט פעיף א

עין משפט א.

א. כל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין^מ, ואלו נשבעין ונוטלים השכיר^נ, והנגזל^ס והנחבל, והחנוני על פנקסו^ע, וכשכנגדו חשוד על

י. כ"כ המרדכי הביאו הרמ"א.

ב. מבריתא שם קי"ב ע"א.

ל. לאפוקי ממ"ד אומן קונה בשבח כלי, דאז השבח עשה לעצמו, וכשמסר אח"כ הכלי עם השבח לבעל הבית הרי הוא כמכר לו הפועל דבר שלו ולא נחשבים הדמים שכר פעולתו אלא כהלואה על המכירה, וקמ"ל דקימ"ל שאין אומן קונה בשבח כלי והו"ל שכר פעולתו ועובר משום כל תלין אם מעכבו. סמ"ע ס"ק י"ב.

ועיין באהע"ז בסי' כ"ח סעיף ט"ו ששם הביא ב' הדעות ומשום חשש קידושין לחומרא חוששין שאומן קונה בשבח כלי ולדעת ר"י מקודשת מספק, אבל לענין ממונא הכריע מר"ן דלא כר"י. ש"ך ס"ק א'.

מ. משנה שבועות מ"ד ע"ב.

נ. ואם יכול להפך השבועה על בעל הבית כתב הש"ך בס"ק א' דאינו יכול להפך שבועת נקיטת חפץ כי אם היסת, ועוד כתב שם דכל זה מדובר שבעה"ב טוען ברי לי שפרעתוך, אבל אם טוען איני יודע אם פרעתוך פשיטא דחייב לשלם לשכיר בלי שבועה כלל.

ס. מבואר בסי' צ'.

ע. מבואר בסי' צ"א.

השבועה פ.

הו"מ סימן פט פעיף ה

עין משפט ב.

ה. הנותן טליתו לאומן, האומן אומר שתים קצצת לי והוא אומר לא קצצתי לך אלא אחד ז, אם הטלית ביד האומן והוא בענין שיכול לטעון לקוחה היא בידי הרי האומן נשבע בנקיטת חפץ ונוטל ק. ויכול האומן לטעון שקצץ לו עד כדי דמיה, ואם אין הטלית בידו, או שאינו יכול לטעון לקוחה בידי אפי' שהיא בידו, המוציא מחבירו עליו הראיה, ואם לא הביא ראיה נשבע בעל הבית בנקיטת חפץ ר.

פ. מבואר בסי' צ"ב.

צ. פירוש ועל אותו אחד אומר לו הילך, סמ"ע ס"ק י"ט.

ק. ברייתא שבועות מ"ו ע"א, והוא בענין שיכול לטעון לקוחה היא בידי, בסי' קל"ד. ומה שנשבע בנקיטת חפץ כתב ה"ה בפ' י"א משכירות הלכה ח' דכך היא דעת הגאונים, שכל שאינו טוען שגוף החפץ שלו נשבע כעין של תורה בנ"ח. והגם שאם היה טוען לקוחה היא בידי היה נשבע רק היסת, מ"מ כיון שמודה האומן שזה של בעה"ב אלא שרוצה לתופסו עד שיתן לו כל תביעתו, דינו כשאר נשבעים ונוטלים שהם בנקיטת חפץ, סמ"ע ס"ק כ"א.

והש"ך בס"ק י' השיג על דין זה ומסיק דאין נשבע אלא היסת בלבד, וכל הנשבעים ונוטלים ג"כ אם הם מוחזקים ויש להם מיגו נשבעים היסת בלבד ונוטלים.

ר. דעת הש"ך בס"ק י"א דאינו נשבע אלא היסת בלבד, ורק במודה במקצת נשבע שבועת התורה וזה לדעתו כמו בסעיף ד'.